DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
20. februar 1992 *

I sag C-345/90 P,

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 20. september 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, (Sml. II, s. 463), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Jack Hanning, tjenestemand ved Europa-Rådet, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, som har påstået appellen forkastet,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. Grévisse, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida og M. Zuleeg,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

* Processprog: fransk.

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 8. november 1991,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. december 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. november 1990 har Europa-Parlamentet i henhold til artikel 49 i EØF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom, afsagt af Retten i Første Instans den 20. september 1990 (sag T-37/89, Hanning mod Europa-Parlamentet, Sml. II, s. 463), hvorved Retten for det første annullerede Parlamentets afgørelse om at se bort fra resultaterne af udvælgelsesprøve PE/41/A og iværksætte en ny udvælgelsesprøve, samt Europa-Parlamentets stiltiende afvisning af Hanning's klage af 17. juni 1988 over denne afgørelse, og for det andet pålagde Europa-Parlamentet at betale sagens omkostninger.

2 Retten har i sin dom (præmis 1-12) konstateret, at Parlamentet den 5. december 1986 offentliggjorde en meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve PE/41/A (EFT C 311, s. 13) på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver. Dette skete med henblik på ansættelse af en engelsksproget kontorchef i lønklasse A3 ved Informationskontoret i London.

3 To ansøgere, Spence og Waters, som er tjenestemænd ved Parlamentet, og som havde fået afslag på at deltage, fordi de ikke havde indsendt den dokumentation,

der krævedes i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven, fik efter at have indgivet en klage adgang til at deltage i prøven under henvisning til, at den manglende dokumentation fremgik af deres personlige aktmappe, som forvaltes af ansættelsesmyndigheden.

4 Efter prøvens afholdelse blev Hanning med 72 point opført som den første på egnethedslisten. De tre andre ansøgere på listen var: Beck (69 point), Spence og Waters (med hver 63 point). Ifølge pointopgørelsen havde en femte ansøger, Tate, med 58 point opnået det minimumsantal, som krævedes for at blive opført på listen. Da listen kun kunne omfatte fire ansøgere, var Tate ikke blevet opført herpå.

5 Efter at Hanning havde fået meddelelse om, at han var opført på egnethedslisten, og på Parlamentets anmodning havde gennemgået lægeundersøgelsen forud for ansættelsen, blev han ved skrivelse af 6. april 1988, underskrevet af chefen for Personaleafdelingen, underrettet om, at Parlamentets formand »havde konstateret visse uregelmæssigheder i proceduren« under udvælgelsesprøven, »og anså det for rigtigt ikke at foretage en udnævnelse, men afholde en ny udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver«.

6 Hanning indgav den 17. juni 1988 — i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) — en klage over denne afgørelse til Parlamentets formand.

7 Parlamentet offentliggjorde den 30. marts 1988 en meddelelse om afholdelse af en ny almindelig udvælgelsesprøve PE/41a / A med henblik på at besætte den samme stilling (EFT C 82, s. 17). Sagsøgeren deltog i denne udvælgelsesprøve. På egnethedslisten, som blev udarbejdet efter prøven, var følgende fire ansøgere opført: Bond med 80,5 point, Hanning med 73 point, Holdsworth med 72 point og Wood

med 70,5 point. Tate befandt sig med 66 point endnu engang på femtepladsen. Udvælgelsesprøven førte til udnævnelse af Bond.

8 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. juni 1988, der ved Domstolens kendelse af 15. november 1989 blev hjemvist til Retten i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, har Hanning nedlagt påstand om annullation af Parlamentets formands afgørelse, der er indeholdt i skrivelse af 6. april 1988, om at han anerkendes at have krav på at blive udnævnt på grundlag af udvælgelsesprøve PE/41/A, samt at han tilkendes en 1 BFR i erstatning for sit ikke-økonomiske og personlige tab og fuld erstatning for det økonomiske tab.

9 Retten har anført, at Hanning til støtte for annullationspåstanden har gjort fem anbringender gældende: For det første, at Parlamentet har tilsidesat vedtægtens artikel 33; for det andet, at Parlamentet har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning; for det tredje, at det ikke har overholdt betingelserne for at tilbagekalde en forvaltningsakt, og for det fjerde, at det har begået magtfordrejning. Endelig har han gjort gældende, at afgørelsens begrundelse var utilstrækkelig og forkert.

10 Efter at have afvist den af Parlamentet fremsatte formalitetsindsigelse mod Hanning's søgsmål (den appellerede doms præmis 23) har Retten gennemgået parternes argumentation vedrørende de fire første anbringender og besluttet at tage stilling til anbringendet om den anfægtede afgørelses begrundelse (præmis 37 og 38).

11 Retten har fastslået, at den anfægtede afgørelse var utilstrækkeligt begrundet (præmis 40). Men den har derefter undersøgt, om de af Parlamentet under retsforhandlingerne afgivne forklaringer kunne afhjælpe denne formelle mangel og indebære en lovlig begrundelse for den anfægtede afgørelse (præmis 41-44).

12 Retten har først afvist den af Parlamentet i svarskriftet fremsatte begrundelse, hvorefter ansættelsesmyndigheden frit kunne afslutte en ansættelsesprocedure, idet den konstaterede, at ansættelsesmyndigheden i henhold til Domstolens retspraksis (dom af 9.2.1984, forenede sager 316/82 og 40/83, Kohler mod Revisionsretten, Sml. s. 641), selv om den ikke er forpligtet til at besætte en ledig stilling, kun kan afslutte en ansættelsesprocedure, såfremt der findes ganske væsentlige grunde herfor, som skal fremgå klart og fuldstændigt (præmis 45-48).

13 Retten har dernæst gennemgået de grunde, der er indeholdt i Parlamentets Juridiske Tjenestes notat af 9. februar 1988 om de klager, som var indgivet over proceduren under udvælgelsesprøve PE/41/A, og som Parlamentet fremlagde i duplikken som værende begrundelserne for den anfægtede afgørelse.

14 Retten har for det første konstateret, at notatet med rette fastslog, at Spence og Waters ulovligt havde fået adgang til udvælgelsesprøven, da de ikke havde indsendt al den dokumentation, der krævedes i meddelelsen om udvælgelsesprøven (præmis 50-55).

15 Retten har for det andet i modsætning til notatet fastslået, at ingen af klagerne mod afviklingen af udvælgelsesprøve PE/41/A måtte antages at skulle tages til følge, og de kunne således ikke retligt begrunde Parlamentets annullation af udvælgelsesprøven (præmis 56-67).

16 Retten har for det tredje konstateret, at Parlamentet i lyset af dommene af 23. oktober 1986 (sag 321/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3199, og forenede sager 322/85 og 323/85, Hoyer mod Revisionsretten, Sml. s. 3215) havde foretaget en vurdering af, hvilken betydning det kunne have for udvælgelsesprøven, at Tate ikke var blevet optaget på egnethedslisten, fordi to ansøgere var blevet opført ulovligt, og at Parlamentet havde udledt heraf, at det kunne annullere udvælgelsesprøven (præmis 68 og 69).

17 Retten har derefter i præmis 70 ff. i dommen anført:

»70. Det bemærkes, at dette sagsforhold afviger fra Schwiering-sagen og Hoyer-sagen. I nævnte sager var proceduren i forbindelse med udvælgelsesprøven retsstridig, fordi udvælgelseskomitéen med urette havde nægtet visse ansøgere adgang til prøven, mens uregelmæssigheden ved proceduren under udvælgelsesprøve PE/41/A skyldes, at to ansøgere, som burde have været afvist, fejlagtigt fik adgang. Selv om det er korrekt, at proceduren i forbindelse med en udvælgelsesprøve principielt i sin helhed bliver retsstridig, når en ansøger uretmæssigt er blevet afvist fra prøverne, gør det samme sig ikke gældende, såfremt en eller flere ansøgere fejlagtigt har fået adgang. Under de omstændigheder står ansættelsesmyndigheden over for en udvælgelsesprocedure og en egnethedsliste, hvor de retsstridige dele kan udskilles fra de lovformelige. I den foreliggende sag bestod det ulovlige forhold alene i, at ansøgerne Spence og Waters deltog i prøven, og at de blev opført på egnethedslisten. De øvrige ansøgere deltog gyldigt i udvælgelsesprøven, og deres placering blev ikke påvirket af, at to ansøgere retsstridigt havde fået adgang og dermed deltog ulovligt.

71. Hvis man overfører Domstolens afgørelser i dommene af 23. oktober 1986 (sag 321/85, Schwiering, og forenede sager 322/85 og 323/85, Hoyer, nævnt ovenfor) på nærværende sag, hvor udvælgelsesproceduren er delvis mangelfuld, kan det udledes, at ansættelsesmyndigheden ikke var bundet af udvælgelseskomitéens afgørelser, for så vidt som de var ulovlige. Det indebærer dog ikke, at den derfor var afskåret fra overhovedet at udnævne en ansøger på grundlag af udvælgelsesprøven. Ansættelsesmyndighedens pligt til at træffe lovlige afgørelser afskar den blot fra at udnævne Spence eller Waters, som på grund af uregelmæssigheder ved udvælgelsesprøven ikke burde have været opført på egnethedslisten. Derimod måtte det påhvile ansættelsesmyndigheden at overveje muligheden af at udnævne sagsøgeren, som lovligt var opført på listen. Det tilføjes, at ansættelsesmyndigheden tilsvarende havde pligt til at overveje en eventuel udnævnelse af Beck, som heller ikke var ulovligt opført på listen.

72. I den situation var ansættelsesmyndigheden bundet af Domstolens praksis i henhold til den nævnte dom af 9. februar 1984 (forenede sager 316/82 og 40/83, Kohler). Ud fra denne praksis påhvilede det ansættelsesmyndigheden at overveje

muligheden for at besætte den ledige stilling med en af de bestående ansøgere, som korrekt var opført på listen, førend den så bort fra udvælgelsesprøvens resultater. For det første skulle den derfor undersøge muligheden for at udnævne sagsøgeren, der var opført som den første på egnethedslisten (jf. dom af 15.12.1966, sag 62/85, Serio mod Kommissionen for Det Europæiske Atomenergifællesskab, Sml. 1965-1968, s. 329; dom af 18.12.1986, sag 246/84, Kotsonis mod Rådet, Sml. s. 3988, jf. s. 4005 f.). Selv om det i disse domme anerkendes, at ansættelsesmyndigheden er berettiget til at fravige den nøjagtige rækkefølge, der er et resultat af udvælgelsesprøven, ud fra motiver, som det påhviler den at vurdere og begrunde for Domstolen, skal det understreges, at den skal have grunde, der er i tjenestens interesse, for at udnævne en anden ansøger end den, som er opført først på listen. Selv om ansættelsesmyndigheden havde kunnet fastslå, at der foruden uregelmæssighederne ved udvælgelsesprøven forelå andre grunde af tjenstlig interesse, som var til hinder for at udnævne sagsøgeren, burde den ifølge samme praksis stadig have undersøgt muligheden for at udnævne Beck.

73. I undersøgelsen af muligheden for at udnævne sagsøgeren eller Beck burde Parlamentet lade Tate's resultater indgå, som ved en fejl ikke var blevet opført på egnethedslisten alene af den grund, at udvælgelsesprøven var behæftet med uregelmæssigheder. Vedtægtens artikel 30, som kun tillader udnævnelse af en ansøger opført på egnethedslisten, var ikke til hinder for eventuelt at udnævne Tate efter en sådan undersøgelse. Ansættelsesmyndigheden kunne derfor gyldigt sammenligne Tate — den femte ansøger, som havde opnået mindsteantallet af point — med sagsøgeren og Beck ved en undersøgelse af de tjenstlige grunde, som kunne være til hinder for at udnævne de to ansøgere, øverst på listen. Da ansættelsesmyndigheden ikke foretog en sådan undersøgelse, har den ikke udøvet sit skøn på lovlig måde.

74. Det er kun for det tilfælde, at Parlamentet gyldigt havde afgjort, at der forelå tjenstlige grunde for at udnævne Tate, at vedtægtens artikel 30 ville have været til hinder for en sådan afgørelse. Hvis Parlamentet, efter at have forkastet udnævnelsen af sagsøgeren og Beck ved en korrekt begrundet afgørelse, havde villet udnævne Tate, havde dette været umuligt på grund af uregelmæssighederne ved udvælgelsesproceduren. Idet muligheden for at udnævne sagsøgeren eller Beck ikke er blevet undersøgt, er den anfægtede afgørelse følgelig behæftet med en retlig mangel.«

18 Sammenfattende har Retten fastslået, at da Parlamentet ikke kunne henvise til en væsentlig grund som grundlag for at afslutte udvælgelsesproceduren, var den anfægtede afgørelse ikke korrekt begrundet, og at den som følge heraf burde annulleres (præmis 75).

19 Parlamentet har til støtte for påstanden om ophævelse af Rettens dom gjort ét anbringende gældende, hvorefter Retten har tilsidesat ansættelsesmyndighedens rettigheder og pligter vedrørende udvælgelsesprøver. Parlamentet har på den ene side anført, at Retten har tilsidesat princippet om, at ansættelsesmyndigheden ikke kan foretage udnævnelser på grundlag af en egnethedsliste, der er ulovligt opstillet. I denne sag var egnethedslisten, hvorpå der var optaget to ansøgere, som ulovligt havde fået adgang til prøven, hvilket Retten har fastslået, efter Parlamentets opfattelse behæftet med alvorlige mangler og kunne ikke danne grundlag for at udnævne Hanning. Parlamentet har på den anden side anført, at Retten — ved at pålægge ansættelsesmyndigheden at vælge en ansøger fra en egnethedsliste, der omfatter færre ansøgere, end udvælgelseskomitéen havde besluttet, for at tage hensyn til de ulovligheder, som listen er behæftet med — har underkendt det skøn, som ansættelsesmyndigheden har ved valget af den ansøger, der skal udnævnes, og Retten har slet og ret sat sin egen vurdering i stedet for ansættelsesmyndighedens.

20 Hanning, som har anført, at Retten indirekte har villet påtale, at den anfægtede afgørelse var behæftet med magtfordrejning, har gjort gældende, at den anfægtede dom er i fuld overensstemmelse med tjenestemandsvedtægten og Domstolens praksis. Han har for det første gjort gældende, at de konstaterede uregelmæssigheder ikke medfører, at egnethedslisten er behæftet med en mangel, som er tilstrækkelig grov til at medføre, at udvælgelsesprøven annulleres. Han har dernæst gjort gældende, at Retten — ved at anføre, at Parlamentet var forpligtet til successivt at undersøge muligheden for at udnævne de ansøgere, som lovligt var opført på listen, og derefter at overveje den ansøgers kvalifikationer, som var den første, der ikke var opført på listen, førend det så bort fra resultaterne af udvælgelsesprøven — har begrænset sig til at anvise Parlamentet de regler, der skal følges ved opfyldelse af Rettens dom uden at gribe ind i dets skøn.

21 Hvad nærmere angår retsforhandlingernes forløb og parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

22 Domstolen har i de ovennævnte domme af 23. oktober 1986, Schwiering mod Revisionsretten, præmis 11 og 12, og Hoyer mod Revisionsretten, præmis 12 og 13, fastslået, at selv om ansættelsesmyndigheden ikke er beføjet til at annullere eller ændre en beslutning truffet af en udvælgelseskomité, må de afgørelser, som den træffer under udøvelsen af sine egne beføjelser, imidlertid ikke være behæftet med retlige mangler. Ansættelsesmyndigheden kan følgelig ikke være bundet af udvælgelseskomitéernes ulovlige beslutninger, for så vidt dens egne beslutninger herved bliver ulovlige.

23 Det fremgår af de ovenfor anførte betragtninger, at Retten i den appellerede dom på den ene side har konstateret, at Spence og Waters ulovligt havde fået adgang til prøven og derfor ulovligt var opført på egnethedslisten, og på den anden side, at Tate, den ansøger, der havde opnået det i meddelelsen om udvælgelsesprøven krævede antal minimumspoint, ikke var blevet opført på egnethedslisten, der allerede omfattede fire ansøgere, der var det maksimale antal i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven, heraf de to ansøgere, der var ulovligt opført. Retten har dog fundet, at Parlamentet, før det kunne annullere udvælgelsesprøven, forinden burde undersøge, om det ikke kunne vælge en af de ansøgere, der lovligt var opført på egnethedslisten, og sammenligne Tate's kvalifikationer med de to sidstnævntes kvalifikationer.

24 Parlamentet kan med rette gøre gældende, at Retten ikke med denne begrundelse lovligt kunne træffe den pågældende afgørelse.

25 For det første har opførelsen på egnethedslisten, der var begrænset til højst fire navne, af de to ansøgere, som med urette har fået adgang til prøven, og som ikke burde figurere på listen, ulovligt frataget Tate, som havde opnået det nødvendige antal point til at kunne blive optaget på listen, muligheden for at blive opført på listen af udvælgelseskomitéen og derefter muligheden for at blive valgt af Parlamentet til den stilling, der skulle besættes.

26 I modsætning til hvad Retten i dommens præmis 73 har anført, havde Parlamentet ikke taget og kunne heller ikke — uden ulovligt at sætte sin egen kompetence i

stedet for udvælgelseskomitéens — tage Tate's ansøgning i betragtning, når denne ikke var opført på egnethedslisten og derfor ikke kunne udnævnes.

27 For det andet følger det af vedtægtens artikel 27-30, at formålet med en egnethedsliste, som er opstillet af udvælgelseskomitéen, er at give ansættelsesmyndigheden mulighed for at vælge den ansøger, som den anser for bedst egnet til at udføre de opgaver, der er forbundet med den stilling, der skal besættes.

28 Ansættelsesmyndigheden er med henblik herpå berettiget til at fravige den rækkefølge, hvori ansøgerne er opført på den af udvælgelseskomitéen opstillede egnethedsliste, ud fra motiver, som det påhviler den at vurdere og begrunde for Fællesskabets retsinstanser, dog på betingelse af, at den ikke udhuler selve udvælgelsesbegrebet ved uden vægtig grund helt at se bort fra resultatet af udvælgelsesprøven (dom af 18.12.1986, sag 246/84, Kotsonis mod Rådet, Sml. s. 3989, præmis 9).

29 Det er i øvrigt for at lette ansættelsesmyndighedens beslutning, at artikel 5, stk. 5, i bilag III til vedtægten bestemmer, at udvælgelseskomitéen så vidt muligt skal opstille en liste, hvor antallet af ansøgere er mindst dobbelt så stort som antallet af de stillinger, der skal besættes. I den foreliggende sag fremgik det endog udtrykkeligt af meddelelsen om udvælgelsesprøven, at egnethedslisten kun kunne omfatte indtil fire ansøgere.

30 Når ansøgere er ulovligt opført på en egnethedsliste, bl.a. fordi de ulovligt har fået adgang til at deltage i prøven, kan ansættelsesmyndigheden ikke udnævne dem, og dens valgmuligheder beskæres i samme omfang. Ansættelsesmyndighedens skøn bliver således begrænset på ulovlig måde.

31 I den foreliggende sag er ansættelsesmyndighedens valgmulighed begrænset til halvdelen, idet to ansøgere ud af de fire, som udvælgelseskomitéen har opført på egnethedslisten, ikke kan udnævnes.

32 Det følger af det foregående, at udvælgelsesproceduren var behæftet med uregelmæssigheder, og at Parlamentet lovligt kunne annullere den.

33 Ved på det grundlag, der er anført ovenfor i præmis 17 og sammenfattet i præmis 23, at fastslå, at Parlamentets afgørelse ikke var lovligt begrundet, har Retten gjort sig skyldig i en retlig vildfarelse.

34 Punkt 1 i domskonklusionen i den appellerede dom vil derfor være at ophæve.

35 I artikel 54, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen bestemmes følgende: »Giver Domstolen appellanten medhold, ophæver den den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.«

36 Som fastslået ovenfor i præmis 32 var udvælgelsesproceduren ulovlig i sin helhed, og Parlamentet kunne lovligt annullere den.

37 Da Parlamentet med føje har kunnet annullere udvælgelsesprøven, kan de anbringender, som Hanning har gjort gældende for Retten med henblik på annullation af denne afgørelse, ikke tages til følge.

38 Under disse omstændigheder er der grundlag for at tage endelig stilling til sagen, jf. artikel 54, stk. 1, i EØF-statutten for Domstolen og at frifinde Europa-Parlamentet for den af Hanning i stævningen nedlagte påstand om annullation af dels den af Europa-Parlamentets formand den 19. februar 1988 trufne afgørelse om at se bort fra resultaterne af udvælgelsesprøve PE/41/A og iværksætte en ny udvælgelsesprøve, dels Europa-Parlamentets stiltiende afvisning af Hanning's klage af 17. juni 1988 over denne afgørelse.

Sagens omkostninger

39 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger.

40 Det må for det første konstateres, at der ikke kan gives medhold i den af Hanning for Retten fremsatte annullationspåstand, således som det er anført ovenfor i præmis 38, og for det andet, at punkt 2 i domskonklusionen i Rettens dom, hvorved sagsøgte i øvrigt frifindes for de af Hanning nedlagte påstande, ikke er blevet appelleret. Hanning vil derfor være at betragte som den tabende part.

41 Det følger imidlertid af artikel 122, jf. artikel 70, i procesreglementet, at institutionerne selv bærer deres egne omkostninger, når appellen er iværksat af institutionerne.

42 Der er derfor grundlag for at pålægge hver part at bære sine egne omkostninger både for Domstolen og for Retten og at ophæve punkt 3 i domskonklusionen i Rettens dom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) Punkt 1 og 3 i domskonklusionen i den af Retten i Første Instans den 20. september 1990 afsagte dom (sag T-37/89, Hanning mod Parlamentet, Sml. II, s. 463), ophæves.

2) Europa-Parlamentet frifindes for den af Hanning i stævningen nedlagte påstand om annullation af dels den af Europa-Parlamentets formand den 19. februar 1988 trufne afgørelse om at se bort fra resultaterne af udvælgelsesprøve PE/41/A og iværksætte en ny udvælgelsesprøve, dels Europa-Parlamentets stiltiende afvisning af Hanning's klage af 17. juni 1988 over denne afgørelse.

3) Hver part bærer sine egne omkostninger både for Domstolen og for Retten.

Grévisse Moitinho de Almeida Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

F. Grévisse
Formand for Tredje Afdeling